

Arrest

nr. 300 246 van 18 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat V. HENRION en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 20 februari 2022, dient op 21 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 13 juli 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 7 juni 2023.

1.3. Op 21 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 22 augustus 2023 en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashtoen origine en bent u afkomstig uit het dorp Kaz Aziz Khan (district Qarghayi, provincie Laghman, Afghanistan).

In Afghanistan had u een winkel en was u daarnaast werkzaam als timmerman. Een lokale politiecommandant kwam in 2021 langs bij u in de winkel en vroeg u om bij hem thuis werken uit te voeren. U was daarop twee dagen werkzaam bij hem thuis. Op beide dagen keerde u na uw werk terug naar uw eigen huis. Telkens u toen onderweg was naar huis zag u drie personen naar u staren, waarvan u het vermoeden had dat ze tot de taliban behoorden. Na twee dagen werken bij de politiecommandant was u klaar met uw werk. Eenmaal u thuis aankwam, klopten er twee talibanleden aan de deur, vragend naar u. Vervolgens ging u naar buiten, waarna u door deze personen op de motor werd gezet en meegenomen werd. Ze brachten u naar de bergen. Daar vroegen ze u wat u voor deze politiecommandant had gedaan en waarom u bij hem was. U vertelde hen dat u timmerman was en werken uitvoerde bij de politiecommandant. Vervolgens sloegen de taliban u in elkaar. Daarna vertelden ze u dat u voor hen moest werken. Ze waren van plan om een bom te plaatsen in het huis van de commandant en u kon hen daarbij helpen daar u in de woning van de politiecommandant kon geraken. U werd twee dagen vastgehouden en kwam vervolgens vrij nadat de malik van het dorp zich borg hard gesteld om uw vrijlating te bekomen. Deze malik stelde zich borg voor een periode van tien dagen. De taliban verklaarden u na tien dagen te zullen oppakken en vermoorden. U werd vrijgelaten en vertrok naar uw winkel. Daar vertelden dorpelingen u dat u in de problemen zou geraken met de taliban. De taliban zouden u vermoorden. Vervolgens ging u naar huis, waarna u vertrok naar uw tante in Sorkahan waar u een nacht verbleef. De volgende ochtend vertrok u naar Kabul alvorens in juli 2021 Afghanistan te verlaten. U reisde vanuit Afghanistan via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 20 februari 2022. Op 21 februari 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit uw dorp hebben er drie incidenten plaatsgevonden tussen uw familie en de taliban. Toen u zich in Kabul bevond, is de taliban twee keer langsgesproken bij uw familie op zoek naar u. Uw familie vertelde hen telkens dat u er niet was. Toen u zich in Turkije bevond, werd uw broer geslagen door de taliban en vroegen de taliban naar u.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zullen vermoorden.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u een originele versie van uw taskara (Afghaanse identiteitsdocument) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat, na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren uit vrees vermoord te worden door de taliban (Dienst Vreemdelingen Zaken [hierna DVZ], CGVS vragenlijst, vraag 3.5 en Notities Persoonlijk Onderhoud

CGVS [hierna NPO], p. 20). U heeft het Commissariaat-generaal hiervan echter niet kunnen overtuigen en dit omwille van onderstaande redenen.

Dat aan de door u aangehaalde vrees geen geloof kan gehecht worden, blijkt vooreerst uit de vaststelling dat uw verklaringen bij de DVZ op essentiële punten niet overeenstemmen met uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Bij de DVZ verklaarde u immers dat zowel u als vader werkzaam waren als timmerman en jullie samen een winkel uitbaatten. Vervolgens verklaarde u bij de DVZ dat u naar het huis van de politiecommandant ging om daar werken, u in de avond terugkeerde naar uw winkel en u onderweg drie talibanleden zag. Diezelfde avond vond er een conflict plaats tussen de taliban en de lokale politie, waarbij twee talibanleden het leven lieten. Vervolgens zijn leden van de taliban de volgende dag naar uw winkel gekomen en namen ze u, alsook uw vader met hen mee. U en uw vader werden door de taliban gevangengenomen, waarbij u na vijftien dagen kon vluchten, maar uw vader niet. Hij zat, zo voegde u er toen nog aan toe, tot op datum van uw gesprek bij de DVZ nog steeds in de gevangenis van de taliban (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Dit komt op meerdere essentiële punten niet overeen met uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo verklaarde u op het CGVS dat u een timmerman was en u de enige eigenaar was van uw winkel. Uw vader was namelijk reeds zeven tot acht jaar voor uw vertrek uit Afghanistan overleden aan een natuurlijke dood (NPO, p. 12-13 en p. 16). Vervolgens verklaarde u dat u twee dagen bij een politiecommandant werkte en dat u telkens op de terugweg naar huis drie taliban leden zag kijken. Daarna kwamen er twee talibanleden bij u thuis langs. Ze ontvoerden u en hielden u gevangen in de bergen voor twee dagen. De taliban vertelden u dat ze u wilden inschakelen om een bom te plaatsen in het huis van de politiecommandant. U werd vervolgens vrijgelaten voor een periode van tien dagen en dit na tussenkomst van een malik. Na uw vrijlating vertrok u naar uw winkel. Daar vertelden dorpelingen u dat u vermoord zou worden door de taliban waarna u eerst terugkeerde naar huis, vervolgens van daaruit richting Sorkahan vertrok en tot slot naar Kabul alvorens het land te verlaten. Toen u in Kabul was, kwamen de taliban twee keer langsgekomen bij u thuis, vragend naar u (NPO, 10 en p.15-16). Geconfronteerd met deze op meerdere punten essentieel tegenstrijdige verklaringen, stelde u dat u zich bij de DVZ vergist had, dat u toen ziek was, dat u daar zaken door elkaar vertelde en een korte samenvatting had gegeven. U had onbewust zaken verteld over uw vader die niet klopten omdat u zich vergist had en u bleef erbij dat uw vader is overleden en niet in de gevangenis zit (NPO, p. 19-20). Uw verklaring voor het afleggen van deze ernstige tegenstrijdigheden overtuigen niet en zijn geen verschoningsgrond voor het afleggen van dermate tegenstrijdige verklaringen over kernelementen van uw asielrelaas. In dit verband dient erop gewezen te worden dat u uw verklaringen afgelegd op de DVZ in het kader van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende nadat deze aan u werden voorgelezen. Hiermee gaf u aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien verklaarde u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw gesprek bij de DVZ goed was verlopen, dat u daar in het kort alle essentiële elementen hebt kunnen aangeven in verband met uw verzoek om internationale bescherming en dat u daar geen problemen hebt opgemerkt (NPO, p.3). Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen betreffende uw asielmotieven vormen een dermate negatieve indicatie dat uw algemene geloofwaardigheid hierdoor fundamenteel in het gedrang is.

Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat er nog andere ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de door u afgelegde verklaringen over uw problemen met de taliban. U verklaarde onder meer twee dagen te hebben gewerkt voor een politiecommandant en hierdoor problemen te hebben ondervonden met de taliban waardoor u Afghanistan diende te verlaten. In dit verband is het opmerkelijk dat u de voor- en achternaam van deze politiecommandant niet bleek te kennen. U geraakte niet verder dan dat zijn bijnaam "R." was (NPO, p. 10). Verwacht mag worden dat u meer informatie kan verschaffen over de identiteit van de politiecommandant, aangezien hij de kern vormt voor uw problemen met de taliban. Daarnaast is ook het gestelde gedrag van uzelf en de taliban in de door u geschetste context weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat u na uw eerste werkdag bij deze politiecommandant naar huis vertrok en drie personen zag staren zodra u het huis van de politiecommandant verliet. U vond dit verdacht en wist toen reeds dat het om leden van de taliban ging (NPO, p. 12). Gevraagd of u de politiecommandant hierover vervolgens had ingelicht, antwoordde u ontkennend (NPO, p.12). U deed dit niet omdat u geen problemen wilde krijgen (NPO, p.12). Dit komt weinig overtuigend over. Daarnaast nam u op dat ogenblik zelf ook geen enkele voorzorgsmaatregel om

uw veiligheid te verhogen. Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen. Verwacht mag worden dat u enige voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd. Vervolgens verklaarde u op de tweede dag, nadat u klaar was met uw werk, opnieuw drie personen te hebben gezien (NPO, p. 12). Daarna kwamen er twee talibanleden naar uw woning en werd u door hen meegenomen. Tijdens uw detentie vertelden ze u dat u voor hen moest werken. De taliban waren namelijk van plan om een bom in het huis van de commandant te plaatsen en u moest hen daarbij helpen (NPO, p. 14). U vertelde de taliban dat u dit niet wilde doen en dat u een gewone arbeider was. De taliban vertelde u vervolgens dat indien u dit niet zou doen u door hen zou vermoord worden. Vervolgens bleef u erbij dat u hen niet ging helpen (NPO, p. 14). Gevraagd wat de taliban hierna deden, stelde u dat ze bleven zeggen dat u hen hierbij moest helpen, terwijl u bleef antwoorden dat u dit niet ging doen (NPO, p. 14). In dit verband is het weinig geloofwaardig dat u, gezien de doodsb bedreigingen van de taliban en de precaire positie waarin u zich bevond – u was namelijk door hen ontvoerd en gevangengenomen en was het slachtoffer van fysiek geweld –, zou blijven weigeren om de taliban te helpen. Dat de taliban, gezien hun doodsb bedreigingen, in deze situatie zouden zijn blijven herhalen dat u voor hen moest werken, overtuigt evenmin. Verwacht kan worden dat u meer voorzichtigheid aan de dag zou gelegd hebben.

Overigens legde u ook weinig geloofwaardige verklaringen af over uw vrijlating door de taliban. Zo verklaarde u dat de malik gebeld had met de taliban. De malik stelde zich borg voor u. Hierbij werd er overeengekomen dat u vrijgelaten zou worden voor een periode van tien dagen en dat de taliban u nadien terug zouden oppakken en vermoorden (NPO, p. 15). Hier kunnen evenwel een aantal vraagtekens geplaatst worden. In dit verband wist u bijvoorbeeld niet met wie van de taliban de malik had gesproken om uw vrijlating te realiseren (NPO, p.15). Verwacht mag worden dat u hierover meer kan vertellen. Vervolgens houdt de overeenkomst tussen de malik en de taliban op zich ook geen steek, waarom u vrijlaten met als doel u tien dagen later terug op te pakken en te vermoorden. Ook is het weinig realistisch dat de taliban gevoelige informatie met u zouden delen over hun plannen om een politiecommandant te vermoorden, om u vervolgens gedurende tien dagen vrij te laten, gegeven het feit ook dat u zeer duidelijk naar hen toe had aangegeven hen niet te zullen helpen. Door u vrij te laten gaven de taliban u namelijk de kans om de politiecommandant in te lichten over hun plannen. Bovendien gaven ze u hiermee tevens de kans om te vluchten, hetgeen u uiteindelijk ook deed. Deze door u geschetste situatie komt weinig realistisch over in het licht van de door u geschetste context en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast legde u op het CGVS inconsistente verklaringen af over de gebeurtenissen na uw vrijlating door de taliban. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud na uw vrijlating door de taliban naar uw winkel te zijn teruggekeerd. Daar vertelden er dorpelingen dat u opnieuw problemen zou krijgen en door de taliban zou vermoord worden. Vervolgens zijn de taliban nog twee keer langsgekomen. Hierdoor werd u bang en besloot u uiteindelijk om te vertrekken. U ging eerst naar uw tante in Sorkahan waar u een nacht doorbracht alvorens te vertrekken richting België (NPO, p. 10). Het is bijster absurd dat u later tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een andere gang van zaken uiteenzette. Zo verklaarde u ditmaal dat u na uw vrijlating door de taliban direct naar huis vertrok, daar dertig minuten verbleef alvorens naar uw tante in Sorkahan te vertrekken. Daar overnachtte u om vervolgens in de ochtend naar Kabul te vertrekken (NPO, p. 16). Gewezen op uw inconsistente verklaringen, paste u uw verklaringen aan. Zo stelde u nu na uw vrijlating eerst naar uw winkel te zijn teruggekeerd, daar vertelden dorpelingen u dat u opnieuw problemen zou krijgen met de taliban en vermoord zou worden. Hierna vertrok u eerst naar huis, vervolgens naar uw tante en daarna naar Kabul (NPO, p. 17). Het louter aanpassen van uw verklaringen volstaat echter niet om bovenstaande inconsistenties te verklaren. Vervolgens gewezen op het feit dat u aanvankelijk verklaarde dat de taliban twee keer waren langsgekomen alvorens u vertrok naar Sorkahan, beweerde u dit nooit gezegd te hebben. U had daarentegen voorheen verklaard dat de taliban twee keer langskwamen toen u zich reeds in Kabul bevond (NPO, p. 17). U voegde er nog aan toe dat ze tevens een keer langskwamen toen u zich in Turkije bevond (NPO, p. 17 tem 19). Dit overtuigt andermaal niet. Het is trouwens ook opmerkelijk dat u over deze bezoeken van de taliban met geen woord repte bij de DVZ. Hierop gewezen meende u hierover niets te hebben vermeld bij de DVZ omdat u toen een samenvatting gaf van uw problemen (NPO, p. 18-19). Dat u hier niet over repte bij de DVZ terwijl dit een essentieel element van uw verzoek vormt, is op zijn minst bevreemdend te noemen. Er kan namelijk verwacht worden dat u altijd melding zou maken van dergelijke fundamentele gebeurtenissen wanneer u gevraagd wordt om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst en uw vrees bij terugkeer (DVZ, vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5). Dat u deze gebeurtenissen niet vermeldde bij de DVZ omdat u een korte samenvatting moest geven, raakt bijgevolg kant noch wal (NPO, p. 18 en 19). Daarnaast bleek uw kennis over de taliban die u viseerden ontoereikend. U wist niet wie van de taliban u viseerde tijdens uw werkzaamheden bij de politiecommandant en wist ook niet wie

van de taliban u ontvoerde, gevangenhiel en vrijliet (NPO, p. 14-15). Daarnaast wist u niet tot welke talibangroep de talibanleden behoorden die u viseerden of welke functies ze binnen de taliban bekleedden (NPO, p. 14). Tot slot wist u niet wie van de taliban uw familie tot drie keer toe bezocht, vragend naar u (NPO, p. 17 en 18). Verwacht mag worden dat u meer informatie kan verschaffen over de talibanleden die u viseerden. Bovenstaande vaststellingen halen de geloofwaardigheid van uw relaas finaal onderuit.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Het neergelegde document leidt niet tot een andersluidende appreciatie. Uw originele taskara toont uw identiteit aan, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van

zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en

aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn

aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Qarghayi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022

humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#))

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker erkent dat hij op het moment van zijn interview bij de DVZ enkele onwaarheden heeft toegevoegd aan zijn relaas en legt uit dat hij dit deed onder invloed van landgenoten onderweg naar België en in het opvangcentrum. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS had ingezien hoe belangrijk het was om de waarheid te spreken en stipt aan dat zijn vader reeds jaren geleden overleden is en dat hij de enige eigenaar van de winkel was.

Waar hij verweten wordt de naam van de commandant waar hij werken moest uitvoeren niet te kennen, legt hij uit dat hij "*Commandant Darbaki*" genoemd werd door de dorpelingen en dat zijn bijnaam *Rokai* was, maar dat hij niet meer behoefde te weten om werkzaamheden in zijn huis te kunnen uitvoeren. Omdat hij geen speciale band had met die commandant, heeft hij hem niet ingelicht over de drie personen die hem in de gaten hielden. Hij voegt nog toe dat hij enkel de indruk had dat hij in de gaten werd gehouden en hier niet zeker van was, waardoor hij dacht dat het beter was te doen alsof er niets aan de hand was. Hij voegt toe dat hij doodsbang was toen hij bleef weigeren om voor de taliban te werken, maar omdat hij met hen niets wilde te maken hebben, bleef hij herhalen dat hij een simpele arbeider was.

Waar de commissaris-generaal motiveert dat hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn vrijlating door de taliban, betoogt verzoeker dat de taliban hem 10 dagen gaven in de veronderstelling dat hij dan wel zou bezwijken onder de druk en zich zou bedenken. Hij meent dat het een menselijke reactie is, waar hij dacht dat indien hij zou doen alsof er nooit iets gebeurd was, de problemen zouden weggaan. De verwachting dat hij zou weten tot welke talibangroep de mannen behoorden, gaat volgens hem te ver. Hij ziet ook niet in op welke manier hij die informatie had kunnen bekomen.

Hij voegt nog toe dat hij sporadisch contact heeft met zijn jonge broer, dat zijn familie nog steeds wordt lastiggevallen en ze hun huis hebben verlaten. Ze wonen nu in een huis enkele dorpen verder.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn profiel als verwesterde Afghaan bij terugkeer. Hij verwijt de commissaris-generaal de situatie van na de machtsovername grondig te hebben geanalyseerd. Hij verwijst onder meer naar een Nansen nota, een advies van het UNCHR van februari 2022, een rapport van OSAR. Hij wijst erop dat het duidelijk is dat de taliban de beloftes voor een humaner beleid niet nakomen en dat dit geldt voor wat betreft Hazara's en vrouwen en meisjes, waardoor hetzelfde naar analogie geldt voor verwesterde Afghanen die gedwongen terugkeren naar Afghanistan.

Hij legt uit dat hij inmiddels een heel andere kleding stijl heeft, hij geen lange baard heeft en hij in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert. De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds ongeveer twee jaar, hebben volgens hem een duidelijke impact op hem nagelaten daar hij geleerd heeft om zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie. Zijn vrees om als verwesterd te worden gepercipieerd is volgens hem niet louter hypothetisch. Hij stipt aan dat hij in België is aangekomen in februari 2022 en dat hij inmiddels ongeveer tweeënhalve jaar in België verblijft. Hij vervolgt dat hij het gevoel heeft dat hij in België is open gebloeid en legt uit dat hij tewerkgesteld is in een kippenfabriek en zijn best doet om actief deel te nemen aan de Belgische samenleving. Hij meent dat hij zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt heeft die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Hij legt uit dat het voor hem zeer natuurlijk geworden is om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen en dat hij niet langer bekend is met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd door zijn lange afwezigheid uit Afghanistan. Hij wijst ten slotte nog op zijn afkomst uit de provincie Laghman.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wijst hij er in essentie op dat een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk is en er geen intern vluchtalternatief bestaat. Hij stipt aan dat het niet eenvoudig is om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor zijn familie nu Afghaanse families daar moeilijk over praten en het contact met zijn familie heel moeizaam verloopt sinds de machtsovername wegens verbindingsproblemen. Voorts kaart hij aan dat de situatie in Afghanistan aanzienlijk is verslechterd door de machtsovername door de taliban. Hij meent dat men er niet in staat is

in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en gaat vervolgens nader in op de gezondheidszorg, voedselvoorziening, watervoorziening, werkgelegenheid en de humanitaire situatie. Hij stelt dat de machtsovername zorgde voor een abrupt einde aan de buitenlandse hulp die Afghanistan geboden werd, wat geleid heeft tot een verschrikkelijke toestand. Hij besluit dat de beschikbare informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan het handelen en het nalaten van de taliban.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie betoogt hij dat die er nog steeds heel onstabiel is en dat er ook sprake is van moeilijkheden voor wat betreft het bekomen van informatie. Het is volgens hem niet zo dat er geen burgerslachtoffers meer zijn gevallen. De laatste tijd verschijnen er volgens hem weer berichten waaruit blijkt dat het geweld toch weer is aan het toenemen. Hij stipt aan dat ook in de provincie Laghman deze maand nog verschillende veiligheidsincidenten plaatsvonden. Hij vervolgt dat uit de informatie die op dit moment beschikbaar is, blijkt dat het bewind dat in de praktijk gevoerd wordt, strenger is dan de taliban-top in de hoofdstad oorspronkelijk verkondigde. Het feit dat hij een jonge man is die nu al geruime tijd in Europa verblijft, betreft volgens hem persoonlijke omstandigheden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken.

3. Nieuwe stukken

3.1. Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer vermoord te zullen worden door de taliban omdat hij weigerde mee te werken bij het plaatsen van een bom om een politiecommandant te vermoorden.

4.4.2. De commissaris-generaal weigert middels de bestreden beslissing verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Er kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees omdat zijn verklaringen bij de DVZ op essentiële punten tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud;
- ii) Verzoeker maakt zijn problemen met de taliban niet aannemelijk daar (a) hij de voor- en achternaam van de politiecommandant waar hij twee dagen voor had gewerkt niet kende; (b) hij de politiecommandant niet had ingelicht dat hij geobserveerd werd door drie personen waarvan hij vermoedde dat ze lid waren van de taliban; (c) hij geen enkele voorzorgsmaatregel nam om zijn veiligheid te verhogen; (d) het weinig geloofwaardig is dat hij, zelfs na de doodsb bedreigingen van de taliban en de precaire positie waarin hij zich bevond, zou blijven weigeren om de taliban te helpen;
- iii) Verzoeker legt ongeloofwaardige verklaringen af over zijn vrijlating door de taliban nu (a) hij niet wist met wie van de taliban de malik had onderhandeld om hem vrij te laten; (b) het geen steek houdt dat de taliban hem zouden vrijlaten met als doel hem tien dagen later terug op te pakken en te vermoorden; (c) het weinig realistisch is dat de taliban gevoelige informatie zouden delen over hun plannen om de politiecommandant te vermoorden om hem vervolgens gedurende tien dagen vrij te laten;
- iv) De geloofwaardigheid van verzoekers relaas gaat finaal onderuit omdat (a) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de gebeurtenissen na zijn vrijlating en hij vervolgens, nadat hij hierop gewezen werd, zijn verhaal probeerde aan te passen; (b) hij bij de DVZ nooit melding heeft gemaakt van de bezoeken door de taliban; (c) zijn kennis over de taliban die hem viseerden ontoereikend was;
- v) De originele taskara die door verzoeker werd neergelegd, kan niet tot een andere appreciatie leiden daar deze louter verzoekers identiteit aantoont, hetgeen niet ter discussie staat.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch in zijn geheel nalaat om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

4.4.3.1. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat verzoeker meerdere wisselende verklaringen heeft afgelegd omtrent de gebeurtenissen die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan. Ten eerste legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn vader. Bij DVZ verklaart hij immers dat hij en zijn vader timmerman waren en ze samen een winkel hadden (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 11.07.2022, vraag 5), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij als timmerman de enige eigenaar van de winkel was (NPO, p. 4 en 12) en dat zijn vader zeven à acht jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan overleden was aan een natuurlijke dood (NPO, p. 13 en 16). Toen de *protection officer* hem wees op zijn verklaringen bij de DVZ, verklaarde hij dat hij zich toen had vergist en herhaalt hij dat hij de enige eigenaar van de winkel was en zijn vader reeds was overleden (NPO, p. 19). Ook in het verzoekschrift houdt hij vol dat dit laatste de correcte weergave van de feiten is. Door in het verzoekschrift te volharden in één bepaalde versie van de feiten, is hij echter niet in staat om voormelde tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te doen opheffen. Hij is evenmin in staat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te doen herstellen. Ten tweede is verzoeker inconsistent in de weergave van zijn ontvoering door de taliban. Zo verklaart hij bij de DVZ dat hij 's avonds na het werk bij de politiecommandant terugkeerde naar de winkel en onderweg drie leden van de taliban zag. Hij voegt toe dat er diezelfde avond een conflict plaatsvond tussen de taliban en de lokale politie, waarbij twee leden van de taliban werden gedood en dat de taliban de volgende dag naar de winkel waren gekomen om hem en zijn vader mee te nemen (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 11.07.2022, vraag 5). Dit komt niet overeen met de gang van zaken die hij tijdens het persoonlijk onderhoud schetst. Bij de commissaris-generaal beweert hij dat hij twee dagen bij de politiecommandant werkte en hij tijdens deze twee dagen telkens drie personen naar hem zag staren (NPO p. 10 en 12). Hij stelt dat hij na het werk telkens terugkeerde naar huis en ze op de tweede dag, toen hij eenmaal thuis was, bij hem voor de deur stonden en hij werd meegenomen door twee personen op een motor (NPO, p. 10, 12 en 13). Verzoekers dermate inconsistente verklaringen over de duur van de werkzaamheden, de confrontatie met de leden van de taliban en zijn ontvoering, terwijl die elementen betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas en zij rechtstreeks hebben bijgedragen aan zijn beslissing om te vertrekken uit Afghanistan, tasten de geloofwaardigheid van zijn relaas op fundamentele wijze aan. Ten derde stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker ook over de periode van opsluiting tegenstrijdige verklaringen aflegt. Bij de DVZ verklaart hij dat hij en zijn vader door de taliban werden gevangengenomen en hij na vijftien dagen kon ontsnappen, maar zijn vader nog steeds in de gevangenis van de taliban zat (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 11.07.2022, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud legt hij daarentegen uit dat hij ontvoerd was en werd vastgehouden in de bergen gedurende twee dagen (NPO, p. 10 en 15). Hij betoogt dat de leden van de taliban hem vroegen naar zijn werkzaamheden voor de politiecommandant en hem de opdracht gaven om een bom te plaatsen in het huis van de commandant, hetgeen hij weigerde (NPO, p. 10, 14 en 15). Gezien het toch om een ontvoering gaat van meerdere dagen waarbij verzoeker ook het slachtoffer was van fysiek geweld (NPO, p. 10 en 15), is het merkwaardig dat zijn verhaal bij de commissaris-generaal op essentiële punten verschilt met dat bij de DVZ, te meer nu redelijkerwijze kan worden verwacht dat dit alles toch een ingrijpende gebeurtenis moet zijn geweest, die bij verzoeker een grote indruk moet hebben gelaten. Tot slot ontwaart de Raad in verzoekers verklaringen ook tegenstrijdigheden omtrent de gebeurtenissen na zijn vrijlating. Initieel verklaart hij tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij na zijn vrijlating eerst terugkeerde naar zijn winkel en dat hij van de dorpelingen vernam dat hij opnieuw problemen zou krijgen. Nadat de taliban nog twee keer waren langsgekomen, werd verzoeker bang en besliste hij om naar zijn tante in Sorkahan te gaan en van daaruit naar België te vertrekken (NPO, p. 10). Even later beweert hij echter dat hij na zijn vrijlating direct naar huis ging, daar minder dan 30 minuten bleef en dan direct vertrokken is naar Sorkahan om bij zijn tante te overnachten en de volgende ochtend naar Kabul te vertrekken (NPO, p. 16). Toen de *protection officer* hem wees op de inconsistentie met zijn eerdere verklaring, komt hij hier op terug en vertelt hij dat hij eerst nog naar de winkel was geweest en met de dorpelingen had gepraat en pas erna naar huis was gegaan en was vertrokken naar Sorkahan (NPO, p.

17). Waar de *protection officer* voorts opmerkt dat hij initieel ook had vermeld dat de taliban nog tweemaal waren langsgekomen alvorens hij had besloten te vertrekken, verandert verzoeker het geweer wederom van schouder door te stellen dat dit hij dit niet zo heeft gezegd en dat de twee bezoeken hadden plaatsgevonden toen hij al in Kabul was (NPO, p. 17). Naast het feit dat verzoeker opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegt die de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling plaatsen, liet hij bij de DVZ de twee bezoeken door de taliban onvermeld. Gezien deze twee bezoeken wel degelijk een aanduiding vormen voor zijn vrees voor de taliban kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij hiervan op de DVZ melding zou maken. De vaststelling dat verzoeker bij de DVZ de kern van en uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft mede op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Waar de *protection officer* verzoeker meerdere keren confronteert met deze verschillen, verklaart hij dat hij zich telkens vergist had en probeert hij zich te verschuilen achter het feit dat het interview bij de DVZ heel kort was en hij zich toen niet goed voelde omdat hij ziek was. Dit betoog kan echter niet overtuigen. Indien de omstandigheden aldaar of de medische toestand van verzoeker werkelijk van die aard zouden zijn geweest dat een correct verhoor en het geven van antwoorden niet mogelijk of bemoeilijkt werd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker hiervan melding maakt wanneer dit hem wordt gevraagd. De Raad wijst er nog op dat het loutere feit dat er minder tijd wordt genomen voor het interview bij de DVZ dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De duur van het interview bij DVZ is hierbij irrelevant. In dit verband wordt er voorts op gewezen dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, correct kan aanduiden, ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Verzoeker draagt bijgevolg de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Zoals terecht ook wordt aangehaald in de bestreden beslissing blijkt bovendien uit het administratief dossier dat de CGVS-vragenlijst in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen, dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 11.07.22) en hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat het verhoor op de DVZ goed is verlopen en hij in staat was om in het kort alle essentiële elementen te kunnen aangeven waarop zijn verzoek om internationale bescherming gesteund is (NPO, p. 3).

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift tevergeefs zijn tegenstrijdige verklaringen te vergoelijken, stellende dat hij weliswaar onware elementen heeft toegevoegd aan zijn relaas, maar dat dit onder invloed was van landgenoten onderweg naar België en in het opvangcentrum. Met voorgaande biedt verzoeker geenszins een afdoende uitleg voor de tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd doorheen zijn asielprocedure. Ten onrechte tracht verzoeker, gelet op de hoger vermelde op hem rustende medewerkingsplicht, de verantwoordelijkheid voor zijn eerdere leugenachtige verklaringen van zich af te schuiven en bij derden te leggen. Daarenboven oordeelt de Raad dat voormelde tegenstrijdigheden geenszins betrekking hebben op details. Immers zijn verzoekers problemen precies ontstaan door het werk als timmerman voor de politiecommandant en de confrontatie met de leden van de taliban, waardoor het redelijkerwijze van hem kan worden verwacht hieromtrent éénduidige, coherente en samenhangende verklaringen af te leggen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

4.4.3.2. Verder is de Raad van oordeel dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas nog verder ondermijnd wordt door zijn overige verklaringen, zoals ook op goede gronden werd geoordeeld door de commissaris-generaal. Dat verzoeker de voor- en achternaam van de commandant van de lokale politie die hem tewerkgesteld had niet kende (NPO, p. 10), komt de Raad allerminst geloofwaardig over. Verzoekers betoog, dat hij weliswaar op de hoogte was van hoe de dorpelingen hem noemden en wat zijn bijnaam was en dat hij niet meer behoefde te weten om werkzaamheden in zijn huis te kunnen uitvoeren, volstaat niet om dit opmerkelijk gebrek aan kennis te verantwoorden. Verzoeker had immers verschillende keren contact met de commandant, gezien hij twee dagen in zijn huis moest werken en de commandant vooraf twee keer was langsgekomen in de winkel (NPO, p. 10). Bovendien had verzoeker van de taliban nadrukkelijk de instructie gekregen om die specifieke commandant mee te helpen doden

(NPO, p. 14). Er kan bijgevolg redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij wist over wie het concreet ging of dat hij daar op zijn minst na zijn vrijlating naar gevraagd zou hebben. Ook het feit dat verzoeker noch de lokale politiecommandant heeft ingelicht over de drie verdachte personen die rondhingen bij zijn huis, noch enige voorzorgs- of veiligheidsmaatregelen heeft genomen (NPO, p. 12), ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn relaas ten stelligste. Indien verzoeker werkelijk vermoedde dat het om leden van de taliban ging, nog daargelaten de vraag hoe hij dit kan weten door ze gewoon te zien (NPO, p. 12), kan het van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij op zijn hoede zou zijn en de politiecommandant zou inlichten. Waar hij in het verzoekschrift voorhoudt hij enkel de indruk had dat hij in de gaten werd gehouden en hier niet zeker van was, waardoor hij dacht dat het beter was te doen alsof er niets aan de hand was om geen doelwit van zichzelf te maken, betreft niet meer dan een loutere en blote *post-factum* bewering, die tot stand lijkt te zijn gekomen na reflectie bij het lezen van de bestreden beslissing en die op geen enkele manier door objectieve elementen wordt gesteund.

4.4.3.3. Voorts stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de voorgestelde handelswijze van de taliban ernstige vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn relaas. Het komt de Raad veeleer onwaarschijnlijk over dat de taliban hem ontvoerden, hem in elkaar sloegen en hem meermaals bedreigden met de dood als hij niet zou meewerken bij het plaatsen van de bom in het huis van de politiecommandant, maar dan niet zouden reageren toen hij bleef volhouden dat hij slechts een gewone arbeider was en dit niet ging doen (NPO, p. 10, 14 en 15). Zijn uitleg, dat hij doodsbang was toen en bleef weigeren en herhalen dat hij een simpele arbeider was, voegt in wezen niets toe aan voorgaande vaststellingen en doet geen afbreuk aan de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing. Immers, indien de taliban verzoeker effectief wilden vermoorden als hij niet meewerkte aan de moordaanslag op de politiecommandant, is het geenszins aannemelijk dat ze hem, nadat ze deze uiterst delicate informatie hadden gedeeld en nadat hij reeds meermaals geweigerd had om mee te werken, tien dagen zouden vrijlaten en hem pas na deze periode zouden oppakken en vermoorden (NPO, p. 15-16). Dergelijke handelswijze stelde hem in de mogelijkheid om te vluchten of om de politiecommandant in te lichten over plannen van de taliban. Verzoeker is evenmin in staat hiervoor een aannemelijke uitleg te geven waar hij stelt dat de taliban hem 10 dagen gaven in de veronderstelling dat hij dan wel zou bezwijken onder de druk en zich zou bedenken nu dit niet meer dan een louter vermoeden betreft en op geen enkele andere gronden is gebaseerd. Hierbij komt dat hij geen enkel idee heeft met wie de malik gesproken heeft om zijn vrijlating te bekomen en hier ook niet naar gevraagd heeft (NPO, p. 15), wat eerder getuigt van een opmerkelijke desinteresse wat de geloofwaardigheid van zijn verzoek allerm minst ten goede komt. Daarenboven acht het de Raad niet aannemelijk dat verzoeker, die per slot van rekening een gewone burger is zonder banden met de taliban, dermate plots zou worden aangemoedigd om mee te helpen met het plegen van een moordaanslag op een politiecommandant zonder dat hierbij sprake is van enige voorafgaandelijke vorm van indoctrinatie. Hij verklaart immers de drie personen niet te hebben gesproken toen hij ze opmerkte onderweg naar huis en ook toen ze hem ontvoerden van uit zijn huis gaf hij aan dat ze niets meer hadden gezegd (NPO, p. 12 en 14). In het licht van het voorgaande kunnen hier bijgevolg de nodige vraagtekens worden geplaatst en is de Raad van oordeel dat dit wederom een smet werpt op de geloofwaardigheid van zijn relaas, zelfs daargelaten de vraag of van verzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden de namen van de talibanleden te kennen.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers betoog, dat zijn familie nog steeds wordt lastiggevallen en ze hun huis hebben verlaten en nu enkele dorpen verder wonen, niet overeenkomt met wat hij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verklaart. Daar bevestigde hij dat zijn broers en zussen en zijn ouders nog steeds in Aziz Khan Kaz wonen en het goed met hen gaat en ze geen problemen ondervinden (NPO, p. 3 en 7). Dat dit nu veranderd zou zijn, betreft niet meer dan een loutere en blote *post-factum* bewering, die verzoeker op geen enkele manier tracht te staven.

4.4.3.4. De door verzoeker neergelegde originele taskara, toont louter zijn identiteit aan, die hier niet ter discussie staat en kan aan voorgaande vaststellingen aldus geen afbreuk doen.

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend

aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.4.5. Waar verzoeker verwijst naar zijn vrees om bij terugkeer vervolgd te worden door de taliban wegens zijn verblijf in België en zijn verwestering, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.4.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' *Dawat wa twa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan

verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.5.2. Verzoeker zet omtrent zijn verwestering uiteen dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, hij geen lange baard heeft, hij in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, hij praat met vrouwen, hij oogcontact maakt als hij een gesprek voert en dat zijn tewerkstelling in een kippenfabriek in België een duidelijke impact op hem heeft gehad. Hij acht het onmogelijk voor hem om zich te re-integreren in de hiërarchische Afghaanse samenleving.

Verzoeker heeft op 18-jarige leeftijd Afghanistan verlaten, was 19 jaar toen hij in België aankwam, heeft heden de leeftijd van 21 jaar en verblijft net geen twee jaar in België. Verzoeker heeft aldus het grootste deel van zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende nog geen twee jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van maar liefst 18 jaar in Afghanistan. Bovendien beschikt verzoeker over een netwerk in Afghanistan. Hij verklaart dat hij nog om de maand contact heeft met zijn jongere broers en moeder die aldaar verblijven (NPO, p. 7).

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende nog geen twee jaar en naar het feit dat hij werkt in een kippenfabriek, hij zich anders kleedt, hij geen lange baard heeft, hij in zijn vrije tijd graag muziek luistert, hij met vrouwen praat en hij oogcontact maakt tijdens gesprekken, maakt niet aannemelijk dat zijn thans aangenomen levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd. Verzoekers tewerkstelling in België is lovenswaardig, maar geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die verzoeker zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Waar verzoeker nog algemene informatie aanhaalt over terugkeerders die gebukt gaan onder een stigma van mislukking, of waarbij hun terugkeer wordt gezien als een bewijs van luiheid of criminaliteit en de noodzaak van sociale en familiale netwerken voor terugkeerders, zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekken, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker nog steeds een netwerk heeft in Afghanistan, waar hij zelf aangeeft contacten te onderhouden met zijn familie (NPO, p. 3) en benadrukt dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als

vervolgning. De Raad kan slechts vaststellen dat geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat dit in de individuele omstandigheden van verzoeker het geval zou zijn.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op “het schrikbewind” van de taliban waar hij spreekt van strenge straffen en executies, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolgning waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Waar verzoeker ook voor wat betreft zijn aangehaalde verwestering nog verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.4.5.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van

de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de

ationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan, waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest "*M'Bodj*" betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'bodj*" in casu naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door

de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Wat betreft de arresten van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad er opnieuw op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren

uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken. M.b.t. de veiligheidssituatie citeert verzoeker louter verschillende bronnen zonder hierbij in te gaan op zijn persoonlijke regio van herkomst, Laghman.

Waar verzoeker tot slot wijst op de Nansen-nota van 23 juni 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	I. FLORIO
---------------------	-----------